

LJUBLJANSKI
ŠKOFIJSKI LIST

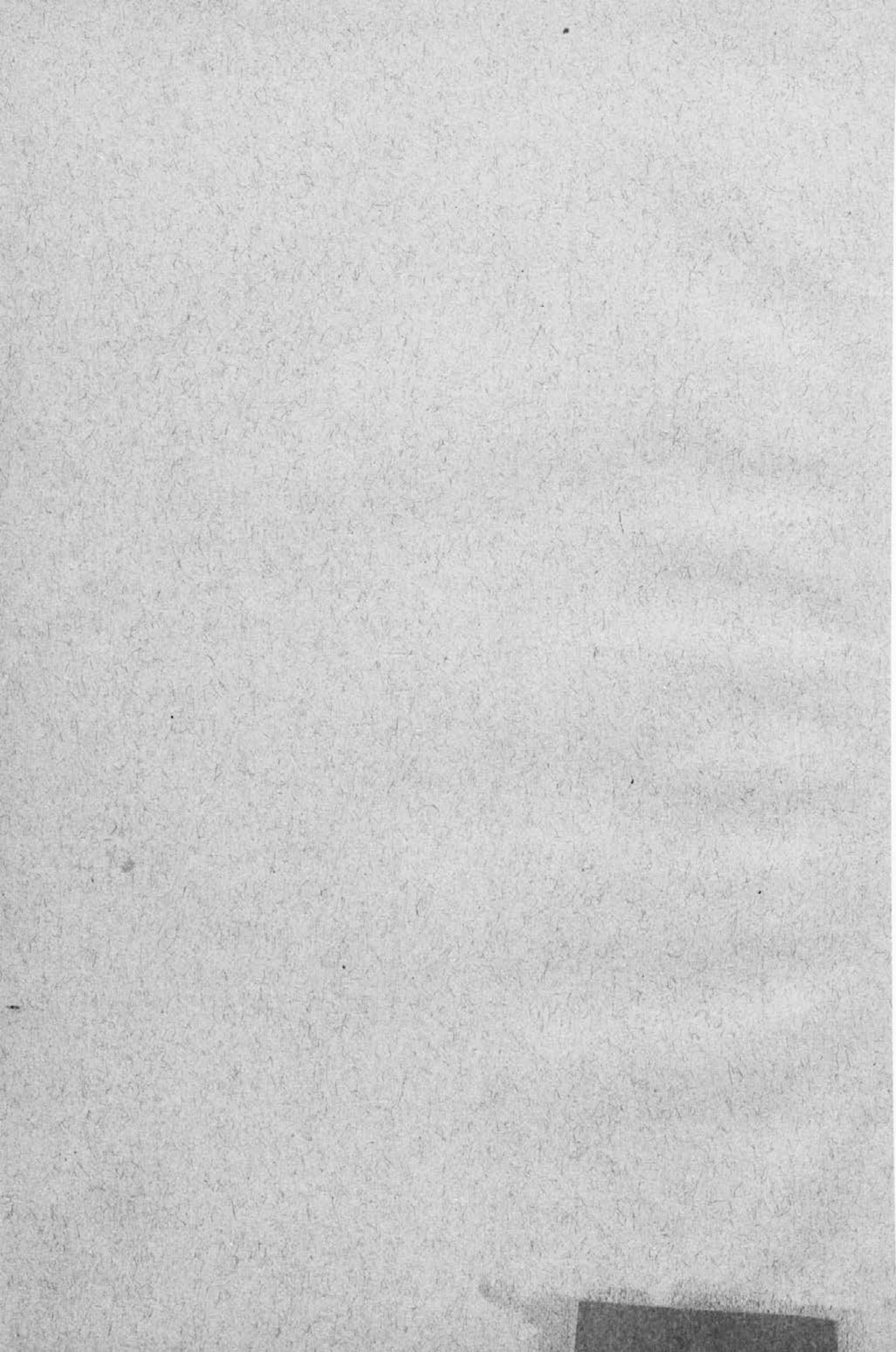
LETA 1938

V LJUBLJANI 1938

ZALOŽIL ŠKOFIJSKI ORDINARIAT V LJUBLJANI

TISKALA JUGOSLOVANSKA TISKARNA V LJUBLJANI (K. ČEČ)

LJUBLJANSKI
ŠKOFIJSKI LIST

LETA 1938

V LJUBLJANI 1938

ZALOŽIL ŠKOFIJSKI ORDINARIAT V LJUBLJANI

TISKALA JUGOSLOVANSKA TISKARNA V LJUBLJANI (K. ČEČ)

LJUBLJANSKI

ŠKOFIJSKI LIST

LETA 1938

VII, 6, 29.974, 6

ŠOLA ZA UČENJE V

ŠKOFIJSKI ŠKOLSKI OKRAJ V LJUBLJANI

ŠOLA ZA UČENJE V ŠKOFIJSKI ŠKOLSKI OKRAJ V LJUBLJANI

Kazalo

k letniku 1938 Ljubljanskega škofijskega lista. — Skupaj 13 številk.

	Stran		Stran
A			
Apostolstvo sv. Cirila in Metoda	56	Kanonikat pri stolnici, Tunice, Bukovščica, Sorica	35
B			
Baragovo semenišče, gradnja	84	Naklo, Trstenik, Nova Oselica	43
Birmanci, seznam za l. 1938	139	Begunje pri Cerknici, Reteče, Kokra	63
Birmovanje v l. 1938	19, 39	Krško, Ljubno	73
Bratovščina sv. Družine	129	Št. Jernej, Šmihel pri Novem mestu	92
D			
Družba treznosti	59	Leskovec	107
Duhovna priprava za kongres Kristusa Kralja	136	Lom	132
Duhovne vaje v l. 1937	27	Peče	141
Duhovne vaje duhovnikov, skupne	61	Križev pot, pogoji za postavljenje	38
E			
Evhariistični kongres v Budimpešti	37	Krstni list za poroko	104
F			
Facultas circa obligationem applicandi pro populo	15	M	
Fakultete, petletne škofove	75	Mašno vino in trošarina	41
G			
† Gregorij, škof: Pastirsko pismo o verski vzgoji v družini	1, 9	Matične spremembe inozemskih državljanov	105
† Gregorij, škof: Duhovnikom za l. 1938	16	Matični vpisi	71
† Gregorij, škof: Pastirsko pismo o mednar. kongresu Kristusa Kralja	133	Mednar. mladinski tabor v Ljubljani	62
I			
Instructio de ss. Eucharistia	65	Mejni spori	72
Izbrisne pobotnice	130	Misijonski praznik	88
Izpit duhovnikov po kan. 130	24	Missia Jakob, kardinal, 100 letnica rojstva	38
Izseljenska nedelja	98	N	
K			
Kanonična vizitacija l. 1938	19, 39	Nabiralna akcija za Brezje	139
Katoliška akcija	81	Novomašniki leta 1938	25, 33
pravila kmečkih mladev	95	Novomašniki leta 1939	128
pravila kmečkih mladenk	97	O	
Katekizem o KA z razlago	137	Opombe v krstnih listih	26
tečaji v l. 1939	138	Opozorilo matičnim uradom	71
Konference, pastoralne l. 1934	21	Oprostitev od taks pri gradnjah in popravah cerkva	39
Konference, pastoralne l. 1935	123	P	
Konference, pastoralne l. 1938	20	Pastirsko pismo jugosl. škofov proti kletvi	45
Konference Sodal. ss. C. J. l. 1937	31	Pastoralne konference l. 1934	21
Kongres Kristusa Kralja v Ljubljani	133	Pastoralne konference l. 1935	123
Konkurenčna obravnava	103	Pastoralne konference l. 1938	20
Konkurzni razpisi:		Pelletne škofove fakultete	75
Bloke, Stopiče, Mokronog	29	Petrov novič, zahvala	15
		Pisma † nadškofa Jegliča	130
		Posli v župniščih	72
		Postna zapoved za l. 1938	7
		Pravilnik o cerkvenih kolkah	109
		Prijava smrtnih primerov	41
		Protituberkulozni dispanzerji	138
		R	
		Razne objave	29, 34, 41, 62, 72, 90, 105, 130, 139

	Stran		Stran
S			
Sarta tecta	130	J. Schöndorfer: Sv. Pavel v luči mo-	
Seznam birmancev l. 1938	139	dernega vrednotoslovja	131
Slo v s t v o :			
Dr. A. Odar: Pravila KA v Sloveniji	29	Sveto pismo Starog zavjeta	140
Knjižice salezijanske družbe	29, 34	Regnum Christi	140
42, 63, 73, 91, 106, 131, 140	140	Dr. I. Vrečar: Kristus, kraljuj!	140
J. M. Seigerschmied: Po Mariji k Je-		Vestnik Dej. sv. D. l. 1938	140
zusu	34	Sodalitas ss. C. J., konference l. 1937	31
Dr. Fr. Lukman: Izbrani spisi sv.		Sprejem v duh. semenišče	59
Cecilija Ciprijana	34	Sprejem v zavod sv. Stanislava	60
D'Adria-Dulčić: Kako češ postati		Sprememba župnijskih mej: Pluska	90
župnikom KA	34	Radomlje, Hudo, Poljane, Pristava,	
Tehnika in gospodarstvo	34	Obolno	105
Indijska knjižnica	34, 73, 131, 140	Spreminjanje besedila cerkvenih pesmi	104
F. V.: Začeli je treba	42	Stipendia missarum iz hranil. knjižic	89
Mantuani-Dolinar: Zgodovina kato-			
liške cerkvene glasbe	42	Š	
P. M. Turnšek: Leto božjih skriv-		Škofijska kronika 29, 35, 43, 64,	73
nosti	42	93, 107, 132,	141
J. Lavtižar: Šentjoški gospod Šimen		Štipendij biniranih maš	38
in njegovi sodobniki	42	U	
S. Zimmermann: Filozofija i religija	42	U m r l i d u h o v n i k i :	
Herder's Laienbibel	42	Anton Šmidovnik, Vincencij Dolencec,	
J. Langerholz: Posvečena družina	42	Franc Žitnik	30
Dr. R. Peil: Werkbuch der kath.		Dr. Mihael Opeka	35
Religion	63	Matej Ježek, p. Ambrozij Brenčič,	
Dr. A. Odar: Teološka fakulteta	63	Martin Dimnik, Josip Abram	64
Zeugen des Wortes	73	Franc Kogej, Vinko Aljančič	74
Dr. F. Grivec: Sv. Sava in Rim 73,	131	Jožef Anžič	93
Puščava bo cvetela	73	Valentin Majar, Alojzij Rudolf, dr.	
J. Lovrenčič: Legenda o Mariji in		Jožef Debevec, Franc Pavlin, Peter	
pastirici Urški	73	Koprivec	108
R. Plus: Bog v nas	91	Blazij Grča	141
Naša pot	91	V	
Mi mladi borci	92	Varstvo slovenskih deklet	104
Dr. A. Odar: Katoličani in različne		Vojaški duhovniki, pravica za poroke	60
vere	106	Z	
M. Goričar: Slomšekov rodovnik	106	Zapisnik pri izpraševanju ženina in	
Bogu hvala!	106	neveste	101
Oče naš	106	Zavarovanje organistov	61
Zdrava Marija	106	Z	
Rožni venec	106	Železniške legitimacije za cerkvene	
V. Lovšin: Katoliški verouk	106	uslužbence	40, 62
J. Veider: Groblje	131		

Poštnina plačana v gotovini.

LJUBLJANSKI ŠKOFIJSKI LIST

Letnik LXXV.

Ljubljana, 24. januarja 1938.

Štev. 1.

Izhaja mesečno. — Leto 1938. — Naročnina: 50 Din letno.

1.

Pastirsko pismo za leto 1938

o verski vzgoji v družini.

Gregorij,

po božji milosti in svetega sedeža oblasti škof ljubljanski,
pozdravlja in blagoslavlja vse vernike svoje škofije.

1. Dragi verniki! V letošnjem postnem pastirskem pismu hočem govoriti o vašem bogastvu. »O našem bogastvu?« vprašujete. S tem že ne bo nič, saj nimamo bogastva, si mislite. Pa ga vendar imate, in še prav dragoceno. Vaše bogastvo so vaši otroci. Otroci — bogastvo? Stroški so z njimi, stroški, pa še veliki, zaradi tega se jih mnogi zakonci dandanes branijo.

Res so z otroki stroški in mnogotere težke skrbi, pa so vendarle najvažnejše narodno bogastvo, katerega nobene tvarne dobrine ne morejo nadomestiti. Že v naravnem oziru pomenijo otroci narodovo bogastvo. Zdravi, dobro vzgojeni otroci ohranjajo narod v prihodnjem rodu močan in kreposten, večajo blagostanje, zato jih imenujemo upanje lepše in boljše bodočnosti narodove. Še večje bogastvo so otroci v naravnem oziru. Vsak otrok je neumrljiva duša, ki je nikdar več ne bo konec, ustvarjena po božji podobi, v svitu posvečujoče milosti nepopisno lepa, namenjena za večno življenje in blaženost v Bogu. Otrokova duša je dragocen zaklad, staršem zaupan, da ga ohranijo in k Bogu nazaj pripeljejo, je najdragocenejše, kar more Bog izročiti in darovati staršem.

Krščanski starši v veri poučeni gledajo tako na svoje otroke, se jih veselijo pri vseh skrbeh, ki jih imajo z njimi, in so Bogu hvaležni za nje. Cerkev je od Jezusa Kristusa prevzela njegovo veliko ljubezen do otrok, s Cerkvijo pa delijo skrb za otroke s krščanskimi starši vsi duhovniki s škofom vred. Koliko ur posvečujejo vašim otrokom v šoli in zunaj nje dušni pastirji katehetje! In vaš škof, ko po strogi službeni dolžnosti potujem po škofiji od župnije do župnije ter pregledujem dušnopastirsko delovanje duhovnikov in versko življenje vernikov, večino časa porabim za otroke, nadzorujem njihov verski pouk, se prepričam o njihovem znanju in vzgoji ter jim delim zakrament sv. birme, v katerem jih Sveti Duh potrdi, da se morejo v življenju stanovitno ravnati po verskih naukih, ki so se jih v mladosti učili. Vsaka pomanjkljivost me boli, a če starši in vsi vzgojitelji svoje dolžnosti vestno vrše in so

otroci prav poučeni in dobro vzgojeni, rečem s sv. Janezom: »Večjega veselja nimam kakor to, da slišim, da moji otroci žive po resnici« (III Jn 4).

Da bi starši na svojih otrokih doživeli veselje, da bi naš narod v svojih upih na boljšo bodočnost ne bil prevaran, da bi cerkev tudi v bodočih rodovih množila družino božjo in vodila duše v nebesa, da bi se v vseh naših družinah in domovih tako večala slava božja, ki je namen vsega stvarstva, vam sporočam nekaj vzpodbudnih in poučnih misli o vzgoji.

2. Bog daje staršem otroke, da jih kot njegovi namestniki vzgajajo. Vzgoja je zelo obširna in zato tudi dolžnost vzgoje velika. Cerkveni zakonik pravi takole: »Stroga dolžnost roditeljev je, na vso moč skrbeti za versko in moralno, telesno in državljansko vzgojo svojih otrok in skrbeti tudi za njihovo časno srečo« (kan. 1113). Te vsestranske vzgoje, ki je staršem v tej cerkveni zapovedi naložena, starši sami v vsem obsegu ne zmorejo, pomagati mora Cerkev in država s svojim šolstvom in vsemi sredstvi, ki jih more imeti na razpolago le večje človeško občestvo. O krščanski vzgoji mladine je sv. oče papež Pij XI. izdal dne 31. decembra 1929 okrožnico na ves krščanski svet, v kateri jasno poučuje, kakšne pravice in dolžnosti v vzgoji ima družina, Cerkev in država. V tem pastirskem pismu se omejujem na versko vzgojo v družini, poudariti hočem dolžnosti, ki jih imajo poleg šole starši in vsi, ki tvorijo domače okolje, v katerem otrok raste.

»Družina ima neposredno od Stvarnika nalogo in z njo pravico, otroke vzgajati, pravico, ki je neodstopna, ker je neločljivo združena z njeno strogo dolžnostjo, pravico, ki ima prednost pred vsako pravico človeške družbe in države in ki je zaradi tega ne sme kršiti nobena svetna oblast.« S temi odločnimi besedami poudarja sv. oče pravico družine do vzgoje otrok. Ta pravica daje družini pravtako strogo dolžnost, katere nobena družina ne sme zanemarjati; če jo zanemarja, dela škodo sebi, otrokom in narodu in bo odgovor dajala pred Bogom.

Verska vzgoja v družini je najvažnejša, ker je prva vzgoja in zareže v mlado otrokovo dušo najgloblje sledove. Družinska vzgoja se začne že v najnežnejši mladosti, ko se v otroku prične vzbujaati razumevanje in spoznavanje, torej v dobi, ko šola še ne more nadomestiti vnemarnosti staršev. Ta prva verska vzgoja ima navadno najbolj trajen vpliv na otrokovo dušo. Če se opusti, ostane v otroku praznina, katere tudi dobra šola ne more več popolnoma izpolniti. Žalostna izkušnja kaže, da verska brezbriznost ali celo nasprotovanje veri in Cerkvi v družini, v otroku še tisto malo verskega nauka uniči, kar mu ga more šola dati, opustoši, kar je Jezus pri verouku mogel vsejati v mlado njivo otroške duše.

3. Prav bo znal vzgojiti otroka tisti, ki ve, kakšen je otrok, kakšno naravo je prinesel s seboj v življenje. Človek po svoji naravi ni povsem dober, pa tudi ne čisto slab, klice dobrega in slabega nosi v sebi. Vsake človeške narave se drže posledice izvirnega greha. Na vsakem otroku, komaj se malo zaveda, opazijo starši slabost volje in neredna nagnjenja. Brez te žalostne dediščine ni nobenega otroka, ki prijoka na ta svet. Prva družinska vzgoja mora torej že v nežni otroški dobi skrbeti za to, da se otroku utrjuje volja, popravljajo neredna nagnjenja in da rastejo in se razvijajo vse dobre sile v mladi duši. Ta prevažna vzgoja se nikdar ne more začeti prezgodaj, pač pa postane lahko prepozno, če se v otroku puste razvijati kvarna nagnjenja z izgovorom, češ, saj otrok še ne razume.

Starši, ki tako mislijo in prvo vzgojo zanemarjajo, so slepi, a žal le prehitro se jim odprejo oči, ko zapazijo, kako z otrokovimi leti rastejo in se krepijo tudi njihove slabe lastnosti, katerim niso znali v pravem času porezati korenin. So starši, katerim se majhen otrok smili, pa ugajajo njegovi samovoljnosti, se smejiijo prvim pojavom njegovih napak, ker se kažejo tako otroško-srčkano. A to usmiljenje je za otroka in starše nesreča, katere mnogokrat ni mogoče več popraviti. Zopet drugi starši za to najprvo in tako važno vzgojo otrokovo ne najdejo časa. Razne skrbi, potrebne in nepotrebne, jih zaposlujejo, otroke pa prepuščajo bolj samim sebi, kaznujejo le hujše izrastke nerednih nagnjenj ter opuščajo prevažno skrb, s katero bi morali negovati in razvijati dobra in plemenita nagnjenja, ki počivajo v otrokovi naravi.

Otrok ima dušo, ustvarjeno od Boga in za Boga. Vsaka človeška duša z naravno silo hrepeni po Bogu, pa četudi ga ne pozna. Saj je vse hrepenenje po sreči, ki je človeku najgloblje položeno v dušo, hrepenenje po Bogu, četudi nezavestno, ker le v Bogu je tista sreča, ki človeka popolnoma umiri, kakor pravi sv. Avguštin: »K Sebi si nas ustvaril in je nemirno naše srce, dokler ne počije v tebi.«

Otrokova duša, ki po svoji naravi teži k Bogu in ga želi spoznati, je pri svetem krstu s posvečujočo milostjo vred dobila n a d n a r a v n o k r e p o s t v e r e. S to krepostjo Bog sam dušo usposobi, da rada in lahko veruje resnice božjega razodetja. Bog sam pripravi dušo otrokovo kakor njivico, da sprejme vase seme božjega nauka. Kdorkoli ima z malimi otroki opraviti, ve, kako rad otrok veruje, s kakšnim veseljem posluša pripovedovati o Bogu, o Jezusu, njegovem rojstvu, njegovem trpljenju itd., kako samoposebi umevno se mu zdi, da mora moliti in z Bogom govoriti. Otrok nikoli ne odklanja molitve, če je le za njegovo umevanje primerna in ne traja dalje kakor otrok prenesti more. Kakšna škoda se godi otrokovi duši, če se ji ne nudi božji nauk, za katerega je nadnaravno pripravljena, temveč se nasprotno natrpava z raznimi praznimi bajkami, ki so dostikrat prav bedaste in otroški duši tuje.

Otroka torej z dobrimi in slabimi nagnjenji, z dušo, ki naravno hrepeni po Bogu in je nadnaravno pripravljena za vero, je treba vzgojiti v pravega in popolnega kristjana, to je v nadnaravnega človeka, »ki misli, sodi in deluje stanovitno in dosledno po pravi pameti, razsvelljeni po nadnaravni luči Kristusovega zgleda in nauka« (Pij XI. v okrožnici o vzgoji). Tako visok in lep je cilj krščanske vzgoje! Kdo ne bi spoznal, kako imenitno je takšno vzgojno delo. Po pravici vprašuje sv. Janez Zlatousti: »Kaj je bolj imenitno kakor voditi duše in vzgajati pošteno mladino?« A ne samo imenitno delo je vzgoja, tudi težko je, tako težko, da bi vzgojitelj lahko začel zdvajati. Da vzgoja, v nadnaravni cilj usmerjena, uspe, mora pri vzgoji sodelovati tudi nadnaravna pomoč. Pomoč božje milosti pa je vsem staršem in vzgojiteljem gotovo na razpolago, če jo le sprejeti hočejo, kajti kako bi mogel odreči svojo pomoč pri vzgoji Jezus, ki je dejal: »Kdorkoli sprejme katerega izmed takih otrok v mojem imenu, mene sprejme« (Mk 9, 36)?

4. Prva vzgojiteljica otrokova je mati, prva ki otroku o Bogu pripoveduje in ga moliti uči. Krščanska mati že svojega dojenčka pokriža, kolikorkrat ga spravi spat; nikdar ni toliko zaposlena, da ne bi kratke molitvice opravila zanj in namesto njega ter ga blagoslovila. Še preden se duša otrokova k samozavesti prebudi, obdaja tako otroka versko in krščansko ozračje. Čim pa otrok prične nekoliko razumevati, mu krščanska mati pripoveduje o Bogu v nebesih, da ga duša njegova spo-

znava, seveda na preprost otroški način. Uči ga Jezusa ljubiti in njegovo mater Marijo častiti.

Kakor otrok najprej svoje starše spozna in jih od tujih oseb razlikuje, tako naj tudi nebeškega Očeta, svojega Stvarnika, spozna in ga s svojim še neokretnim jezikom moli. Zavest odvisnosti od Boga, zavest dolžnosti, ga moliti, častiti in ubogati, zavest odgovornosti pred Bogom, ki vse vidi in vse ve, se mora v otroku zelo zgodaj vzbuditi. Ta zavest prav nič ne moti otroka v njegovi ljubki preprostosti in neposrednosti, ampak že zgodaj njegovo mišljenje oplemenituje in njegov razvoj zdravo uravnava v smer h končnemu cilju.

Ni zlahka najti ljubkejše in ginljivejše podobe kakor nežnega otročička, ki sklepa ročice k molitvi ter nehlinjeno, odkrito in preprosto moli k Bogu, ki ga vidi in sliši. To je podoba, kateri se nebesa divijo in jo občudujejo. Ko bi otroško srce ostalo vendar vse življenje tako boguvidano in zaupljivo!

Seveda morajo biti otrokove molitvice kratke, da ga preveč ne utrudijo, se mu ne pristudijo, temveč priljubijo. Če so molitve primerno kratke in za otroško dušo prikrojene, jih sleherni otrok rad moli, saj hitro razume, da ne sme zaspiti, preden se Bogu ne priporoči, da mora zjutraj najprej ljubega Boga pozdraviti in se svojemu angelčku varuhu priporočiti, da mora pred jedjo Boga prositi, po njej pa se mu zahvaliti. Vse te vsakdanje molitve so otroku čisto samoposebi umevne, dočim se mnogoteri odrasli te najbolj naravne dolžnosti ne zavedajo več in so postali manj razumni kakor otroci.

Na žalost se ta prva verska vzgoja v mnogih družinah zanemarja; vedno bolj vstopajo v šole v verskih rečeh popolnoma nevedni otroci, ki ne znajo nobene molitve, niti pokrižati se ne znajo. Toda družina se pred Bogom ne more znebiti odgovornosti in dolžnosti, da otroke versko poučuje in vzgaja; šola to začeto delo nadaljuje in spopolnjuje, ne more ga pa nadomestiti. Starši grešijo, če to svojo dolžnost zanemarjajo in čakajo, da bo šola vse naredila.

Tudi med šolsko dobo ostane staršem dolžnost verske vzgoje, ki jo morajo sami vršiti. Ta dolžnost ni le v tem, da starši nadzirajo otroke in jih priganjajo, da se verskih resnic po šolskih knjigah uče, tudi sami morajo nadaljevati versko vzgojo. V tej dobi morajo starši z besedo in še bolj z zgledom otroke navajati k vestnemu izvrševanju božjih in cerkvenih zapovedi. Po Tobijevem zgledu morajo otroke učiti od mladosti, »Boga se bati in vzdržati se vsega greha« (Tob 1, 10). Zlasti jih morajo voditi k Jezusu v presvetem Rešnjem Telesu. Sveta maša in sveto obhajilo se mora otrokom priljubiti, postati ne samo lepa navada, temveč nujna potreba, da črpajo že v svoji mladosti moč za vztrajnost iz neprecenljive daritve Jezusove in pa iz svetega obhajila. Boljšega in učinkovitejšega vzgojnega sredstva ni, kakor je vredno prejetje sv. obhajila. Saj v tem presvetem zakramentu Jezus sam z vso svojo milostjo in ljubeznijo vpliva na otrokovo dušo, jo obogati s svojimi nebeškimi darovi, zmanjšuje hudo nagnjenje in vnema ljubezen do Boga. Kajpada je treba pri otrocih na to gledati — kakor tudi pri odraslih —, da ta presveti zakrament vredno prejemajo, da se nanj dobro pripravljajo, ga s svetim spoštovanjem in ljubeznijo prejemajo in se ponižno ter iskreno za prejete milosti zahvaljujejo. Najboljša zahvala je vsakdanji trdni sklep z Jezusovo milostjo tako sodelovati, da ga v ničemer ne žalijo, pač pa z vestnim izvrševanjem vseh dolžnosti razveseljujejo. Noben posveten in naraven nagib ne more biti za lepo življenje močnejši kakor ljubezen do Jezusa v presv. R. Telesu.

Besede in nauki ne rode v otroških dušah stalnih uspehov, ako jih ne spremlja zgled staršev in vse domače družine, v kateri so starejši bratje in sestre in posli. Vzgoja v družini »je tem uspešnejša, čim lepši in stancovitnejši zgled otroku dajejo predvsem starši, a tudi drugi člani družine« (Iz okrožnice o kršč. vzgoji). Starši ne storijo vse svoje dolžnosti, če sicer otroke pošiljajo k sv. maši in sv. obhajilu, a sami ne hodijo in otrokom lastnega dobrega zgleda ne dajejo. Starši naj z otroki vred hodijo k sveti maši, in kaj je lepšega od družine, ki skupno poklekne k obhajilni mizi in vsak član nese domov Jezusa v svoji duši? Če vredno prejmejo ta sveti zakrament, kako združi Jezus njihove duše v močni nadnaravni ljubezni, 'zvestobi in požrtvovalnosti!

Tu pa tam se primeri, da otroci ne morejo k sveti maši, včasih zaradi dolgega in slabega pota, najčešče pa zaradi siromaštva družine, ko nimajo za zimo tople obleke in obutve. Četudi v takih razmerah niso pod smrtnim grehom dolžni udeležiti se svete daritve, vendar jih morajo starši navaditi, da se vsaj v duhu sklenejo s sveto mašo. V ta namen se naj ob uri, ko je v župni cerkvi sveto opravilo, zberejo vsi člani družine, ki so doma, pred podobo križa ali presv. Srca Jezusovega, ki jo imajo v hiši, in tam skupno opravijo svoje nedeljske molitve. Tako se v duhu pridružijo onim, ki so pobožno zbrani pri sveti maši, in zadobijo sadove presvete daritve svojim dušam in blagoslov svojemu delu za ves teden. Obenem pa naj nekaj nabožnega berejo, da si nadomestijo pridigo, ki je ne morejo slišati. Na ta način tudi družine, ki iz važnih vzrokov ne morejo otrok pošiljati redno k sv. maši, vzgajajo svoje otroke v ljubezni do presvetega Rešnjega Telesa.

K verski vzgoji v družini spada tudi skupna družinska molitev. Vsaj enkrat na dan se mora vsaka družina zbrati skupno k molitvi, kakor se zbere farna družina k nedeljski službi božji. Moliti in Boga slaviti mora ne samo vsak za se, ampak tudi celotna družina. Če se vsa družina zbere pri skupni molitvi, se bo pač izpolnila Zveličarjeva obljuba: »Kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi« (Mt 18, 20). Jezus je v družini k skupni molitvi zbrani navzoč, nevidno sicer, pa vendar resnično. On posluša in sprejema njeno molitev, jo usliši in odgovarja na njo s svojim blagoslovom in s svojo milostjo. Ta lepa krščanska navada skupne molitve je ohranjena po veliki večini še v družinah, vsaj na deželi, v mestih pa se mnogokje opušča. Nikar, nikar ne opuščajte skupne molitve, dajte vsak dan Jezusu priložnost, da stopi v vašo hišo in prebiva pri vas, da ostanete vi in vaši otroci njegovi za zmeraj. Vaši otroci pa naj to krščansko navado radi nadaljujejo.

Skrbna verska vzgoja je najboljša dediščina, ki jo morete svojim otrokom zapustiti. Večina staršev ni v stanu, dati otrokom zemskega bogastva, a nobeni roditelji niso tako revni, da ne bi mogli obogatiti duše svojih otrok in jim zapustiti zaklade, katerih rja in molji ne uničijo in tatje ne ukradejo. Bogastvo samo brez dobre verske vzgoje otrokom ne more dati sreče, niti zagotoviti obstoja bogastva samega. Nobeni zemski zakladi ne morejo napolniti praznino duše, ki Boga nima. Če pa starši, ki bogastva nimajo, še versko vzgojo zanemarjajo ali opuste, pošljejo otroke popolnoma prazne v svet, ničesar, pa prav ničesar jim ne zapuste. Vsaj lep in vzpodbuden spomin na toplo versko življenje in medsebojno ljubezen v družini bi morali vsi starši svojim otrokom zapustiti. Sami veste iz vsakdanjega življenja, da ne skrbe vsi starši za takšno dediščino svojim otrokom, zaradi tega pa tudi uvidite, koliko je treba še popraviti in izboljšati v naših družinah dotlej, da bodo vsi očetje

svojim sinovom dajali za slovo nauk kakor stari Tobija: »Vse dni svojega življenja imej Boga v spominu in varuj se, da kdaj v greh ne privoliš in da v nemar ne puščaš zapovedi Gospoda našega Boga« (Tob 4, 6). In da jih bodo z lastnim zgledom navadili po tem nauku živeti v mladosti, potem bodo tako ravnali tudi v starosti. Svetopisemski pregovor pravi: »Mladenič vajen svoje poti, tudi v starosti z nje ne stopi« (Preg 22, 6).

5. Doslej sem govoril o vzgojnih dolžnostih, ki jih imajo starši, omeñiti pa moram še dolžnost, ki jo ima vsak človek do otrok. Kakšna je ta dolžnost, ki se tiče vseh? To je dolžnost, varovati se vsega v besedi in dejanju, kar more nedolžnega otroka pohujšati. Otroci, kakor veste, vse opazujejo, kar odrasli delajo, vse slišijo, kar govore in vse posnemajo, četudi še vsega ne razumejo. Tako se more zgoditi, da se otrok, ki je od doma dobro vzgojen, pohujša in pokvari ob slabih zgledih izven doma. Skrbni starši trepetajo za svoje otroke, kadar jih morajo pustiti iz varstva družine med druge ljudi bodisi v šolo bodisi v službo. Skrbi jih, da ne bi prišli v slabo okolico, ki bi jih s svojimi slabimi zgledi pohujšala in v grehe zapeljala.

Tudi Jezusovo ljubeče Srce je bilo polno skrbi in žalosti ob pogledu na čiste in nedolžne otroške duše, ko je v svoji vsevednosti naprej videlo, da bo pohujšanje vso to dušno lepoto opustošilo. Tedaj je postal mili in ljubeznivi Jezus strog in govoril je strašne besede: »Kdor pa pohujša, katerega teh malih, ki v me verujejo, bi mu bilo boljše, da bi se mu obesil mlinski kamen na vrat in bi se potopil v globočino morja. Gorje svetu zaradi pohujšanja« (Mt 18, 6. 7). Premislite, kako strašno je, kar Jezus o pohujšanju pravi. Strašna bi bila kazen, če bi človeku obesili mlinski kamen na vrat in ga vrgli v morje. Težki kamen bi nesrečnika takoj potegnil na dno morja, ga tam trdno pridržal, da njegovo truplo nikdar več ne bi prišlo na površje, kakor da ni vredno biti po človeško pokopano v zemljo. Ta kazen bi bila še milejša kakor kazen, ki ga čaka v večnosti, kajti sam večni Sodnik, ki bo vsakogar sodil, kliče nad pohujševalce: gorjé!

To resno svarilo Jezusovo velja nam vsem, saj nas vse otroci vidijo, opazujejo in posnemajo. Vzemite si, predragi v Gospodu, to svarilo k srcu, spomnite se na strašno odgovornost zaradi pohujšanja, da noben od vas nikdar ne bo kriv pohujšanja ali zapeljevanja nedolžnih otrok, pa tudi ne odraslih, ki še nosijo v sebi lepoto otroške nedotakljivosti. Dandanes je nevarnost pohujšanja tem večja, ko imajo sovražniki božji po vsem svetu in tudi pri nas brezbožni načrt in namen, mladino čim bolj pokvariti, ji razpaliti poželenje in strasti, da se omamljena vrže v grešno uživanje. Vedo namreč, da takšna mladina hitro otopi za vse božje in nadnaravno, da preneha moliti, obiskovati božjo službo in prejemati zakramente in da kaj kmalu pretrga vsako zvezo z Bogom. Šele popolnoma brezbožna mladina je sposobna za prevratne in pogubne namene sovražnikov božjih. Ti sovražniki božji, kolikor jih je med nami in se dajo voditi od svetovnega organiziranega brezboštva, poznajo naše verno ljudstvo in vedo, da bi prav nič ne opravili, ako bi stopili medenj naravnost z odkritim brezverstvom, za to pa poskušajo najprej v dušah mladine pripraviti tla za brezboštvo s tem, da mlade duše pokvarijo. Zaradi tega pa je dandanes treba Jezusovo svarilo pred pohujšanjem posebno poudariti, še bolj pa je potrebna skrbna verska vzgoja v družini. Prav radi teh nevarnosti Cerkev danes vernike opozarja na važno in veliko dolžnost

verske vzgoje. V naši škofiji so posebno Marijine družbe žena poklicane, da materam dajejo pouk in navodila za versko vzgojo otrok že od nežne mladosti. Očetje pa morajo isti pouk dobiti v apostolstvu mož. Pa tudi mladi zaročenci, ki se pripravljajo, da po božji volji ustanovijo nove družine, morajo imeti priložnost, se poučiti ne samo o dolžnosti vzgoje, ampak tudi o načinu vzgoje, zlasti verske. Koliko težkih napak se v vzgoji naredi iz gole nevednosti in nepoučenosti, napak, ki jih otroci morda vse življenje bridko občutijo, pa tudi staršem zaradi tega ne izostanejo bridkosti. Odločilne važnosti za pravo in srečno vzgojo je, da se družine ustanavljajo v krščanskem duhu in da v tem duhu rastejo in se razvijajo, da otroci zrastejo v toplem verskem ozračju, v solncu božje milosti in resnice. Iz globoko vernih družin bodo izhajali tudi verni otroci, če je namreč korenina svéta, so tudi veje (Rim 11, 16).

6. Zatorej, predragi verniki, poslušajte pouk, ki ga vam Cerkev o vzgoji daje in ravnajte se po njem. Vsem velja ta pouk. Nihče med vami naj ne bo kriv, da bi se kdo pogubil. Posebno pa velja nauk Cerkve o vzgoji sedanjim in bodočim družinam. Sprejmite ta navodila z vso resnostjo in vestnostjo, storite vedno svojo sveto dolžnost, da vzgojite verne in boguvdane otroke, ki bodo vam v čast in veselje, Bogu v slavo in sebi v zveličanje; da bo naš narod tudi v bodoče veren, pošten in značajan. V ta namen pedeljujem vsem vernikom, prav posebno pa vsem družinam v škofiji sveti blagoslov: Blagoslov vsemogočnega Boga, Očeta in Sina in Svetega Duha, naj pride na vas in naj pri vas vedno ostane. Amen.

V Ljubljani, dne 20. januarja 1938.

† Gregorij,
škof.

2.

Postna zapoved za leto 1938.

Pooblaščen od sv. stolice določujem glede postne zapovedi za l. 1938 v ljubljanski škofiji:

I.

1. Zapoved zdržka zahteva edinole zdržek od mesa in mesne juhe. Torej je vse dni zdržka dovoljeno rabiti katerokoli živalsko maščobo.

2. Zapoved pritrganja dovoljuje samo enkratni obed na dan; vendar pa sme vsakdo kaj malega zaužiti tudi zjutraj in zvečer, kakor je v dotičnem kraju navada. Dovoljeno je tudi pri istem obedu uživati meso in ribe. Glavni obed se sme preložiti od opoldne na večer.

3. Zapoved zdržka veže vse, ki so izpolnili sedmo leto.

Zapoved pritrganja pa veže vse vernike od izpolnjenega enoindvajsetega do začetega šestdesetega leta.

II.

Katere dni v letu je zapovedan samo zdržek, katere zdržek in pritrganje (= strogi post), katere samo pritrganje? Odgovor:

1. Zdržek od mesa je zapovedan vse petke celega leta izven štiridesetdnevnega posta in kvatrnih tednov.

2. *Zdržek od mesa in pritrganje* (strogi post) sta zapovedana:

- a) na pepelnično sredo;
- b) ob petkih štiridesetdnevnega posta in ob kvatrnih petkih;
- c) na veliko soboto, v soboto pred binkoštni, na dan pred praznikom Marijinega vnebovzetja (14. avgusta; letos odpade), na dan pred praznikom Vseh svetnikov (31. oktobra) in pred božičem (dne 24. decembra).

3. *Samo pritrganje* je zapovedano vse druge dni štiridesetdnevnega posta, to je vse dni razen pepelnice, petkov in velike sobote, ter ob kvatrnih sredah in kvatrnih sobotah. Vse te dni, ob katerih je zapovedano samo pritrganje, je vsem vernikom dovoljeno uživati mesne jedi tudi pri večerji. Tisti pa, ki si niso dolžni pritrgovati, smejo te dni uživati mesne jedi vselej, kadar kaj jedo.

4. Zapoved strogega posta ne veže ob nedeljah štiridesetdnevnega posta, ob zapovedanih praznikih in tudi ne ob odpravljenih praznikih, ki jih v naši škofiji še slovesno praznujemo.

Na veliko soboto preneha zapoved strogega posta opoldne, na dan pred božičem pa pri večerji.

5. Od zapovedi strogega posta so izvzeti:

- a) verniki v tistih krajih, v katerih je sejem, slovesno cerkveno praznovanje farnega patrona ali druga večja cerkvena slovesnost in se ondi zbere zelo mnogo ljudi;
- b) vse postne dni v letu, razen dneva pred božičem in velikega petka: vojaki, orožniki in finančni stražniki ter njihove družine; delavci v rudokopih in tovarnah ter njih družine; sprevodniki, kurjači in drugi uslužbenci po železnicah.

6. Od zapovedi *samega zdržka* so vse postne dni v letu, razen dneva pred božičem in velikega petka, oproščeni: popotniki, ki morajo jesti v železniških gostilnah, uslužbenci in popotniki na ladjah, kadar morajo na ladjah obedovati; vsi, ki so z družino in postrežniki v zdraviliščih; vsi, ki so po okolnostih primorani jesti v javnih gostilnah, in oni, ki so od drugih odvisni, pa si ne morejo oskrbeti postnih jedi; oni, ki živijo po kaznilnicah, namreč kaznjenci, pazniki in drugi uslužbenci.

Vse one, ki se bodo olajšav posluževali, opominjam v smislu papeževega pisma, naj bi si olajšavo posta nadomestili z dobrimi deli, zlasti z miloščino za reveže.

III.

Posameznim osebam ali rodbinam more po cerkvenem pravu (kan. 1245) iz pravega vzroka tudi njih župnik podeliti spregled od postne zapovedi. Pooblaščam pa tudi spovednike, da imajo isto pravico kakor župniki, toda samo pri spovedi.

1. Iz posebnih od Cerkve priznanih razlogov so od zapovedi *strogega posta* poleg zgoraj navedenih še izvzeti:

- a) bolniki in okrevajoči ter telesno slabotni, katere bi zaradi posta precej bolela glava ali bi imeli omotico;
- b) matere pred porodom in po porodu, čeprav so telesno zdrave in močne;
- c) ubožci, ki živijo beračijo ali imajo sploh nezadostno hrano.

2. Od zapovedi *samega pritrganja* pa so izvzeti:

- a) delavci, ki morajo opravljati težka telesna dela, na pr. kmetovalci, mizarji, kovači, zidarji, tkalci, kamnoseki, čevljarji itd.;

- b) oni, ki morajo opravljati naporno duševno delo, na pr. učitelji na osnovnih šolah; profesorji, če se morajo za predavanja naporno pripravljati; ali morajo po štiri in več ur na dan učiti: dijaki, ki so večji del dneva v šoli in se resno bavijo z učenjem; misijonarji ob času misijonov.

Vsi ti so od zapovedi pritrgranja izvzeti, čeprav so trdnega telesnega zdravja.

Upam, da bomo tako olajšano zapoved vsi prav radi in vestno izpolnjevali. Molimo in delajmo pokoro, da se nas Bog usmili in ne postopa z nami, kakor bi s svojimi mnogimi grehi zaslužili.

V Ljubljani, dne 24. januarja 1938.

† Gregorij,
škof.

3.

Hirtenbrief für das Jahr 1938

über die religiöse Familienerziehung.

Gregor,

durch Gottes Gnade und des apostolischen Stuhles Vollmacht
Bischof von Ljubljana,
entbietet allen Gläubigen seiner Diözese Gruß und Segen.

Im diesjährigen Hirtenbriefe möchte ich über eueren Reichtum zu euch sprechen. Da denkt ihr wohl, daß ich mich irre; denn Reichtum gibt es unter euch nicht. Und dennoch seid ihr reich. Euer Reichtum sind euere Kinder! Es ist zwar eine Erfahrungstatsache, daß Kinder viele Sorgen und Unkosten bereiten, aber es ist ebenso wahr, daß Kinder der kostbarste Reichtum eines Volkes sind. Schon in rein natürlicher Hinsicht sind gesunde, gut erzogene Kinder der wichtigste Reichtum eines Volkes, da sie die stärkste Gewähr einer besseren Zukunft des Volkes sind. Im übernatürlichen Sinne sind die Kinder ein noch viel größerer Schatz. Jedes Kind hat eine unsterbliche Seele, die nach Gottes Ebenbild erschaffen nach der heiligen Taufe von himmlischer Schönheit der heiligmachenden Gnade strahlt und zum ewigen Leben in Gottseligkeit bestimmt ist. Diesen kostbaren Schatz vertraut Gott den Eltern an mit der Verpflichtung, daß sie die Seelen ihrer Kinder wieder zu Gott zurückführen durch eine gründliche christliche Erziehung.

Die Eltern haben als Gottes Stellvertreter die strenge Pflicht, nach allen Kräften für eine religiöse, sittliche, körperliche und staatsbürgerliche Erziehung ihrer Kinder Sorge zutragen, ebenso aber auch für ihr irdisches Glück zu sorgen. Es ist dies wörtlich ein Kirchengebot, welches im kirchlichen Gesetzbuch enthalten ist (Kan. 1113). Diese allseitige Erziehungspflicht übersteigt die Kräfte der Eltern derart, daß die Kirche und der Staat mit ihrer Hilfe einspringen müssen. Doch können weder die Kirche noch der Staat durch ihre Schulen und Erziehungsanstalten die Eltern von der Erziehungspflicht entbinden; denn die erste und nachhaltigste Erziehung wird nur in der Familie gegeben und zwar muß

sie schon im zartesten Kindesalter beginnen, wo die Schule noch gar nicht eingreifen kann. Diese genug früh beginnende Familienerziehung kann durch nichts ersetzt werden. Vor allem muß die religiöse Erziehung, von der ich rede, im frühesten Alter beginnen.

Die Eltern dürfen keine Mühe scheuen, um diese ihre verantwortungsvolle Pflicht treu und genau zu erfüllen. Auf daß sie jedoch bei der Erziehung richtig vorgehen können, müssen sie die Menschennatur, welche die Kinder auf die Welt mitbringen, gut kennen und verstehen. Der Mensch ist seiner Natur nach weder ganz gut noch ganz schlecht. An jeder Menschenseele heften die traurigen Folgen der Erbsünde, die in der Willensschwäche und in den sündhaften Begierden liegen. Sobald als das Kind zum Selbstbewußtsein kommt, können die Eltern schon diese schlechten Anlagen in der Natur des Kindes bemerken. In dieser Lebensperiode schon beginnt die Erziehung. Die Eltern müssen rechtzeitig die schlechten und sündhaften Neigungen im Kinde unterdrücken und die guten pflegen, daß sie sich schön und zum Glücke des Kindes möglichst bald entwickeln und erstarken. Manche Eltern unterlassen in den frühesten Kinderjahren die Erziehung in der Meinung, daß sie zwecklos sei, da das Kind noch kein Verständnis hat. So lassen sie, daß sich in dem Kinde die bösen Neigungen ungehindert entwickeln, bis sie so stark werden, daß im reiferen Alter ihre Ausrottung nur schwer möglich wird. Solch blinden Eltern öffnen sich die Augen leider vielfach zu spät. Wieder andere Eltern haben mit ihren kleinen Kindern zu sehr Mitleid. Und dieses falsche Mitleid stürzt Eltern und Kindern ins Unglück.

Die Menschenseele ist für Gott erschaffen, daher strebt sie mit einer unwiderstehlichen Naturnotwendigkeit zu Gott, seinem Schöpfer. Der jedem Menschen angeborene und zutiefst in der Natur liegende Glückstrieb ist ein Trieb zu Gott, da nur in Gott jenes Glück, das den Menschen völlig befriedigt, zu finden ist. So strebt jede Seele, wenn auch oft unbewußt, zu Gott. Bei der heiligen Taufe aber wurde mit der heiligmachenden Gnade auch die übernatürliche Tugend des Glaubens der Seele eingegossen. Diese Tugend des Glaubens gibt der Kinderseele eine besondere Befähigung, religiöse Wahrheiten gerne aufzunehmen und zu behalten. Jede Mutter kann dies an ihren kleinen Kindern beobachten. Wenn du, christliche Mutter, zu deinem Kleinsten von Gott, dem gütigen Vater sprichst, und vom Jesulein in der Krippe, von seinem blutigen Leiden und Sterben, von der lieben Mutter Gottes, von dem heiligen Schutzengel, hast du es nicht gemerkt, wie die Äuglein des Kindes sich weiteten und erglänzten, wie die unschuldige Seele deine Worte gleichsam in sich hinein trank? Immer wieder verlangte das Kind, daß du ihm von neuem erzählst, immer wieder stellte es neue Fragen an dich. Sehet, wie sich die christliche Seele des Kindes offenbart, wie sie ihren Hunger und Durst nach Gott und seiner Wahrheit zeigt. Welches Unrecht fügen ihren Kindern jene Eltern zu, die dem Kinde gar keinen Religionsunterricht erteilen, sondern die Seelen ihrer kleinen Kinder darben lassen. Leider gibt es solcher pflichtvergessener Eltern immer mehr! Welch schwere Verantwortung wartet ihrer vor dem ewigen Richter!

Kinder, die in ihrer zartesten Jugend schon von der Mutter in den hauptsächlichsten Wahrheiten unserer heiligen Religion unterrichtet sind, beten auch gerne. Es kommt ihnen ganz selbstverständlich vor, daß sie mit dem lieben Himmelvater sprechen müssen wie mit ihrem leiblichen Vater auf Erden, daß sie ihrem Engel, das sie stets begleitet und beschützt, auch etwas sagen müssen u. s. f. Wie traurig ist

es aber, wenn Kinder in die Schule kommen, die vom Hause aus nicht ein einziges Gebetlein kennen, ja nicht einmal das Kreuzzeichen machen können. Christliche Eltern, vergesst nicht auf euere schöne und wichtige Pflicht, die Kinder frühzeitig beten zu lehren und das besonders durch euer eigenes Beispiel. Worte helfen wenig, wenn euer Beispiel nieder reißt, was euere Worte aufzubauen versuchen. Der äußere Ausdruck des religiösen Sinnes in der Familie ist das gemeinsame Gebet. Es darf keine christliche Familie geben, in der es keine gemeinsame Familienandacht gäbe, und zwar regelmäßig täglich.

Wenn das Kind in das schulpflichtige Alter tritt, hört die religiöse Erziehungspflicht der Eltern nicht auf. Erstens kann die Schule niemals ganz die Eltern ersetzen, zweitens hilft der Religionsunterricht durch zwei Wochenstunden wenig oder nichts, wenn er im Glaubensleben der Familie keine Unterstützung findet. Durch Wort und Beispiel müssen die Eltern wie der alte Tobias ihre Kinder »lehren Gott fürchten und alle Sünde meiden« (Tob 1, 10). In der Familie muß ein warmer Glaubensgeist herrschen und die Kinder darin aufwachsen, daß sie ihr ganzes Leben hindurch ihre religiösen Pflichten freudig und getreu erfüllen und so gewiß ihre ewige Seligkeit erlangen. Heutzutage ist der jungen Generation vor allem der Geist des Glaubens und der Liebe zu Jesus im allerheiligsten Altarsakrament notwendig. Die heilige Messe und der häufige würdige Empfang der hl. Kommunion muß den Kindern nicht nur zur lieben Gewohnheit, sondern zu einer Lebensnotwendigkeit werden. Ein besseres und erfolgsicheres Erziehungsmittel als es die häufige und würdige hl. Kommunion ist, gibt es nicht. Denn da wirkt in der Seele des Kindes Jesus, der ewige Sohn Gottes selbst mit seiner allmächtigen Gnade, die in der Kinderseele alle guten Neigungen kräftigt und dem Kinde die Überwindung alles Sündhaften erleichtert.

Nach den Anordnungen und Mahnungen der Kirche bemühen sich euere Seelsorger und Katecheten, die Kinder häufig zu den hl. Sakramenten zu führen und sie auf deren Empfang würdig vorzubereiten. Doch wie wenig Erfolg hat ihr Bemühen, wenn die Eltern und die erwachsenen Geschwister den Kindern gerade darin kein gutes Beispiel geben. Die Eltern sollten gemeinsam mit den Kindern zur heiligen Messe gehen, gemeinsam zum Kommuniontisch hinknien. Was könnte es Schöneres geben als eine Familie, deren Mitglieder gemeinsam die heilige Kommunion empfangen, wo ein jeder seinen Heiland, seine Liebe und Gnade in der Seele mitheimbringt. Wie eng verbindet da Jesus selbst ihre Herzen in Treue, Liebe und Opfergesinnung!

Doch auch beim besten Willen kann es vorkommen, daß die Kinder hie und da aus wichtigen Gründen an Sonntagen von der Kirche ferne bleiben, sei es daß die Wege schlecht und weit sind, oder das Wetter zu arg ist, oder daß sie in der Winterkälte keine warmen Kleider und Schuhe haben u. ä. In solchen Fällen müssen die Eltern ihre Kinder anleiten, daß sie zur Zeit der hl. Messe in der Pfarrkirche zuhause beten und so im Geiste am heiligsten Opfer und seinen übernatürlichen Früchten teilnehmen. Statt der Predigt sollen sie etwas Religiöses lesen und wenn sie anderes nicht haben, so doch den Katechismus oder die Bibel, da ja beide Gotteswort enthalten.

Eine gediegene religiöse Erziehung ist die beste Mitgift, die ihr Eltern euren Kindern hinterlassen müßt. Wenige unter euch haben Reichtum, aber geistige Schätze einer echten religiösen Erziehung kann der ärmste Vater seinen Kindern als kostbares Erbe geben. Ohne Religion helfen auch Reichtümer nichts. Geld und Gut kann nicht jeder seinen

Kindern vermachen, jeder aber kann ihnen durch Wort und Beispiel jene Lebensregel lehren, die der fromme Tobias seinem Sohne gab: »Alle Tage deines Lebens habe Gott im Herzen und hüte dich, jemals in eine Sünde einzuwilligen und die Gebote des Herrn, unseres Gottes, außer acht zu lassen« (Tob 4, 6).

Bisher sprach ich über die Erziehungspflicht der Eltern und da hätte sich mancher denken können, das geht mich nichts an, da ich weder Vater noch Mutter bin und mit Kindern nichts zu tun habe. Diese Ausrede ist jedoch nicht stichhältig, denn die rechte Erziehung geht uns alle ohne Ausnahme gar sehr an. Wieso? Auf die empfängliche Kindesseele wirkt nicht nur der Erziehungseinfluß der Eltern ein, sondern die ganze Umgebung, in der die Kinder leben. Die Kinder haben scharfe Augen und feine Ohren. Was die Erwachsenen reden, hören sie, was sie tun, beobachten sie und ahmen es nach. Wenn die Kinder in der Familie noch so gut und sorgfällig erzogen sind, können sie leicht von Nachbarn und Fremden Ärgernis nehmen und an ihren Seelen Schaden leiden, falls ihnen diese durch ihr Handeln und Reden schlechtes Beispiel geben.

Es ist daher strenge Pflicht eines jeden Menschen, daß er durch sein Reden und Handeln keinem Menschen, am wenigsten einem Kinde, Anlaß zur Sünde gibt; denn dadurch ladet er sich auch die Verantwortung für deren Sünden auf. Wie oft kommt es leider vor, daß Kinder von Erwachsenen Dinge hören und sehen, von denen sie zur Sünde verführt werden. Der göttliche Kinderfreund erschauerte in seinem Inneren beim Gedanken daran, daß sich immer wieder Leute finden werden, die den Kindern Ärgernis geben und sie zur Sünde verleiten werden. Da ward Jesu liebevolles Antlitz ernst und sein sonst so mildes Wort hart und streng. Höret ihn nur, wie furchtbar er den Verführern von unschuldigen Kinderseelen droht: »Wer einem von diesen Kleinen, die an mich glauben, Ärgernis gibt, dem gebührt es, daß ein Mühlstein an seinen Hals gehängt und er in die Tiefe des Meeres versenkt werde. Wehe der Welt wegen der Ärgernisse!« (Mt 18, 6. 7). Nicht wahr, geliebte im Herrn, es wäre eine furchtbare Strafe, mit einem Mühlstein am Hals ins Meer versenkt zu werden? Der schwere Stein zöge den Körper bis an den Meeresgrund hinab und hielte ihn dort fest, daß der Leichnam nie wieder zum Vorschein käme. Und doch behauptet Jesus, das wäre für den Ärgernisgeber noch ein besseres Los als es ihn in der Ewigkeit erwartet. Es ist doch wahrhaft schrecklich genug, wenn der einstige Richter aller Menschen jetzt schon ein Wehe über Verführer ruft!

Nehmet euch diese ernste Warnung des göttlichen Heilands tief zu Herzen, vergesst nie darauf und seid alle den Kindern, den eigenen wie den fremden, liebevolle Schutzengel, nicht aber Verführer, die ja des Teufels Arbeit verrichten und darnach auch mit ihm furchtbar gerichtet werden.

Ihr müßt nun doch eingesehen haben, wie wichtig die Erziehungsfrage in der Familie ist und welche schwere Verantwortung Eltern und Erzieher vor Gott haben. Damit Eltern dieser ernsten Pflicht gehörig nachkommen können, müssen sie vorerst selber über diese Pflicht unterrichtet werden und Anleitung über die Art und Weise der Erziehung erhalten. Dies geschieht am besten und leichtesten in den katholischen Müttervereinen oder Frauenkongregationen und im Männerapostolat. Besonders wichtig ist es jedoch, daß die jungen Verlobten, die daran gehen nach Gottes Willen neue Familien zu gründen, rechtzeitig Gelegen-

heit haben über die religiöse Erziehung der Kinder in der Familie genügend unterrichtet zu werden. Diesen wichtigen Unterricht dürfen sie nie vernachlässigen; denn von der richtigen Erziehung hängt der Friede der Familie und das ewige Wohl von Eltern und Kindern ab. Nur aus tiefreligiösen Familien werden gläubige und charakterfeste Kinder emporwachsen; denn »wenn die Wurzel heilig ist, so sind es auch die Zweige« (Röm 11, 16).

Beherrigt also die Lehre der Kirche von der religiösen Kindererziehung und richtet euch gerne darnach. Die religiösen Wahrheiten, die uns die Kirche lehrt, sind nicht nur Wegweiser in eine glückliche Ewigkeit, sie sind auch die Grundfeste eines zufriedenen und glücklichen Daseins hier auf Erden. Nach Gottes Willen sollten gerade die Familien Zellen menschlichen Glückes sein. Haltet daher in euren Familien den religiösen Sinn fest und erzieht in demselben euer Kinder zum Wohle des Volkes, dessen Zukunft durch gläubige, gottergebene Kinder sicher gestellt ist, euch selbst zur Freude und Gott zur Ehre. Damit dies geschehe, erteile ich euch allen insbesondere euren Familien den heiligen Segen: Der Segen des allmächtigen Gottes des Vaters und des Sohnes und des Heiligen Geistes komme über euch und bleibe immerdar. Amen.

Ljubljana, am 20. Jänner 1938.

† Gregor,
Bischof.

Fastenordnung für das Jahr 1938 ist dieselbe, wie für das Jahr 1936 (Škof. list pg 5—7), mit der einzigen Ausnahme, daß der 14. August heuer, weil Sonntag, kein Fasttag ist.

Škofijski ordinariat v Ljubljani,

dne 24. januarja 1938.

† Gregorij,
škof.

Jože Jagodic,
v. d. ravn.

Vsebina: 1. Pastirsko pismo za l. 1938. — 2. Postna zapoved za l. 1938. — 3. Hirtenbrief für das Jahr 1938.

Izdajatelj: Škofijski ordinariat (Ignacij Nadrah). — Odgovorni urednik: Jože Jagodic.
Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč).

